

Arrest

nr. 158 626 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 februari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat C. DE TROYER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 september 2010 dienen verzoekers bij aangetekend schrijven een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: vreemdelingenwet).

Op 31 mei 2012 werd deze aanvraag ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing hebben verzoekers beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep heeft verworpen bij arrest nummer 90 211 van 24 oktober 2012.

Op 26 november 2012 dienen verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 26 april 2013 wordt de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing gaan verzoekers in beroep bij de Raad die de beslissing vernietigt bij arrest nummer 110 477 van 23 september 2013.

Op 12 februari 2014 wordt de tweede aanvraag om verblijfsmachtiging opnieuw onontvankelijk verklaard. Deze beslissing die verzoekers op 16 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.11.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D., K. [...], geboren te [...] op [...]

M., K. [...], geboren te [...] op [...]

+ kinderen:

D., K, geboren op [...]

D., I, geboren op [...]

D., B., geboren op [...]

D., B., geboren op [...]

nationaliteit: [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 05.02.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel

doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 februari 2014 vermeldt het volgende:

"(...) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.11.2012. In dit dossier werd overigens reeds een advies door Dr. L. op 29.05.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 21.11.2012, en de attesten van 01.10.2012, 12.11.2012, 22.02.2013 en 22.02.2013 mag niet blijken blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. Het betreft hier een prematuur, spastisch, en mentaal geretardeerd kind. Deze toestand stelt vooral sociale problemen, maar medisch gesproken staat de geneeskunde daar machteloos tegenover en de vermelde klachten zijn niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie. De vermelde mogelijkheid tot eventuele verergering bij stopzetting van de behandeling wordt door geen enkel medisch stuk geobjectiveerd en moet bijgevolg als louter speculatief en hypothetisch beschouwd worden.

De voorgeschreven therapie is louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.

Een terugkeer naar het herkomstland houdt geen directe bedreiging in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene of zou aanleiding kunnen geven tot een mensonterende situatie.

Het medisch dossier toont geen enkele medische meerwaarde van een verblijf in België aan, ten opzichte van de door collega L. aangetoonde mogelijkheden in Rusland.

Gezien bovenvermelde, impliceert terugkeer naar ongeacht welk land geen enkele invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep vast, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het medisch advies van 5 februari 2014.

De Raad wijst erop dat, om ontvankelijk te zijn, een beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat het medisch advies van 5 februari 2014 dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet door de ambtenaar-geneesheer aan de gemachtigde werd verschaft op zich nog geen rechtsgevolgen in het leven heeft geroepen of heeft belet dat deze tot stand kwamen. Dit advies is weliswaar noodzakelijk opdat de beslissing aangaande een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon genomen worden en middels het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9ter onontvankelijk wordt verklaard (*in casu* de eerste bestreden beslissing), beslissing die verwijst naar het medisch advies en waarvan het medisch advies dan ook integraal deel uitmaakt, wordt ook het medisch advies onderworpen aan het wettigheidscontrole van de Raad, maar hieruit volgt niet dat het medisch advies op zich *in casu* een aanvechtbare beslissing zou uitmaken.

Het beroep is ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van 12 februari 2014 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van het beginsel van gezag van gewijsde op basis van de artikelen 24 en 25 van het Gerechtelijk Wetboek, van het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften volgens de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991).

Verzoekers zetten hun middel uiteen als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een eerste middel nemen van de schending van het beginsel van gezag van gewijsde dat door de artikelen 24 en 25 van het Gerechtelijk wetboek tot regel verheft wordt, van het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften dat door de artikelen 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk wetboek tot regel verheft wordt en van het artikel 9ter van de voormelde wet van 15 december 1980 evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat het Hof van Cassatie in een arrest van 19 oktober 2000 eraan herinnert heeft dat de beslissing die besluit dat de handelingen een bewering bevatten die er niet in vermeld staat of die een bewering niet bevatten die er in vermeld staat het beginsel van de bewijskracht van geschriften schendt (arrest nr. C902245F).

Dat de verzoekers van mening zijn dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit beginsel geschonden heeft.

Dat de raadgevende geneesheer in zijn advies inderdaad vermeldt dat “uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 21.11.2012, en de attesten van 01.10.2012, 12.11.2012, 22.02.2013 en 22.02.2013, mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling”.

Dat hij eraan toevoegt dat “deze toestand stelt vooral sociale problemen, maar medisch gesproken staat de geneeskunde daar machteloos tegenover en de vermelde klachten zijn niet beïnvloedbaar door

medicamenteuze therapie” en dat “de voorgeschreven therapie is louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf”.

Dat, de tegenpartij, die zich op het advies van haar raadgevende geneesheer grondt om de aanvraag onontvankelijk te verklaren zodoende het gezag van gewijsde dat aan het door deze Rechtsmacht geveld arrest van 23 september 2013 verbonden is niet nageleefd heeft.

Dat “Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op het neergelegde medische attest zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegestaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan er zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van dit getuigschrift door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan”.

Dat de ambtenaar geneesheer niet mag beschouwen, zoals deze Rechtsmacht het in haar vernietigingsarrest geveld heeft, dat de aan het kind voorgeschreven behandeling slechts op de symptomen uitwerking heeft en op de ziekte zelf geen enkele invloed heeft terwijl de persoonlijke geneesheer van het kind het tegenovergestelde beweert.

Dat deze laatste namelijk aangeduid heeft dat, wat er ook gebeurt, er altijd een motorische stoornis zal bestaan.

Dat de tegenpartij zodoende de in het middel beoogde bepalingen geschonden heeft.”

3.2. In de nota met opmerkingen repliceert verweerder als volgt:

“In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van het gezag van gewijsde ex artikel 24 en 25 van het Gerechtelijk Wetboek en het algemeen beginsel van de bewijskracht van geschriften ex artikel 1319, 1320 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Door te stellen dat de voorgeschreven behandeling slechts op de symptomen uitwerking heeft en op de ziekte zelf geen enkele invloed heeft, zou het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad nr. 110.477 inzake de vorige beslissing genomen in onderhavig dossier, niet zijn geëerbiedigd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in het desbetreffende arrest als volgt werd geoordeeld: “Wat betreft de gegevens in het standaard medisch getuigschrift stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn advies niet dat de specialist het bij het verkeerde eind heeft, hij bevestigt zelfs dat de voorgeschreven therapie wel wenselijk is, maar louter kan verhelpen aan de symptomen. Hij wijst erop dat het probleem chronisch is en dat de geneeskunde machteloos staat tegenover de vermelde klachten en dat de therapie in om het even welk land de kern van het chronisch probleem niet kan beïnvloeden. Dienaangaande stelt het standaard medisch getuigschrift inzake de eventuele gevolgen van een stopzetting van de voorgeschreven behandeling: “aggravation de la spasticité en déformation orthopédique”.

Het lijkt de Raad dat verzoekers op dit punt wel kunnen gevolgd worden waar ze stellen dat er een duidelijke tegenstrijdigheid is tussen het advies van de ambtenaar- geneesheer, generalist en het attest van de specialist die toch duidelijk wijst op een verergering van de spasticiteit. Het staat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekers werd gecontracteerd en die een standaard medisch getuigschrift invulde. Artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig achter de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid - en geen verplichting - voor de ambtenaar- geneesheer (cf. ook Pari.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35) . Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op het neergelegde medische attest zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Hij kan zich in dat geval evenwel niet mee vergenoegen een lezing van dit getuigschrift door te voeren die geen steun vindt in de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.”

In casu motiveert de ambtenaar-geneesheer in dat verband: “De vermelde mogelijkheid tot eventueel verergering bij stopzetting van de behandeling wordt door geen enkel medisch stuk geobjectiveerd en moet bijgevolg als louter speculatief en hypothetisch beschouwd worden.”

Het geciteerde arrest werd door de Raad genomen in de context waarbij de ambtenaar-geneesheer geen dergelijke toelichting bij standpunt zijn standpunt had verschaft.

Gezien in casu duidelijk blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de mening is toegedaan op basis van het dossier zijn advies te kunnen formuleren, en tevens motiveert waarom het dossier hem toestaat om met

kennis van zaken een beoordeling te maken, is geen sprake van het gezag van gewijsde. Het is hierbij bovendien niet kennelijk onredelijk voor de ambtenaar- geneesheer om verzoekende partij te wijzen op haar bewijslast, zoals die ligt bij iedere rechtsonderhorige die een verzoek bij de overheid indient. Temeer gezien uit het standaard medisch getuigschrift, zoals vastgelegd bij koninklijk besluit blijkt dat het in het belang van de patiënt is om de daarin vermelde diagnose te onderbouwen aan de hand van stukken, waaronder specialistische verslagen (punt B/DIAGNOSE). Verwerende partij wijst er tevens op dat de vraagstelling in het standaard medisch getuigschrift, zoals vastgesteld bij koninklijk besluit, in die zin is bepaald dat de "conséquences en complications éventuelles" bij de stopzetting van de behandeling dienen vermeld te worden. Daaruit volgt dat de verergering van de spasticiteit wordt aangeduid als een "mogelijk" gevolg van de stopzetting van de behandeling. Het is derhalve ook om die reden niet kennelijk onredelijk voor de ambtenaar-geneesheer om die vermelding niet te weerhouden omdat het volgens hem niet voldoende is onderbouwd met medische stukken. Het eerste middel is ongegrond."

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en naar het advies van de arts-adviseur van 5 februari 2014, die tot de gemotiveerde conclusie is gekomen dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt geenszins aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen. In wezen voeren zij de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 5 februari 2014 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 5 februari 2014 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris. Dat de arts-adviseur hierin stelt dat: *"Het betreft hier een prematuur, spastisch, en mentaal geretardeerd kind. Deze toestand stelt vooral sociale problemen, maar medisch gesproken staat de geneeskunde daar machteloos tegenover en de vermelde klachten zijn niet beïnvloedbaar door medicamenteuze therapie.*

De vermelde mogelijkheid tot eventuele verergering bij stopzetting van de behandeling wordt door geen enkel medisch stuk geobjectiveerd en moet bijgevolg als louter speculatief en hypothetisch beschouwd worden.

De voorgeschreven therapie is louter symptomatisch en derhalve niet levensnoodzakelijk of van enige invloed op dit chronisch probleem zelf.

Een terugkeer naar het herkomstland houdt geen directe bedreiging in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene of zou aanleiding kunnen geven tot een mensonterende situatie.

Het medisch dossier toont geen enkele medische meerwaarde van een verblijf in België aan, ten opzichte van de door collega L. aangetoonde mogelijkheden in Rusland.

Gezien bovenvermelde, impliceert terugkeer naar ongeacht welk land geen enkele invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene.”

Verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer niet mag beschouwen dat de aan het kind voorgeschreven behandeling slechts op de symptomen uitwerking heeft en op de ziekte zelf geen enkele invloed heeft terwijl de persoonlijke geneesheer van het kind het tegenovergestelde beweert.

Bij arrest van 23 september 2013 met nummer 110 477 oordeelde de Raad dat er een duidelijke tegenstrijdigheid is tussen het advies van de ambtenaar-geneesheer, generalist en het attest van de specialist die toch wijst op een verergering van de spasticiteit.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift ook nu opnieuw aan dat er een duidelijke tegenstrijdigheid is tussen het advies en de attesten. Verweerder weerlegt dit niet in zijn nota en stelt uitdrukkelijk dat de ambtenaar-geneesheer de geconsulteerde arts tegenspreekt waar geattesteerd wordt dat een verergering van de spasticiteit een mogelijk gevolg kan zijn van de stopzetting van de behandeling. Dit wordt volgens de ambtenaar-geneesheer met geen enkel medisch stuk geobjectiveerd en moet volgens hem louter als speculatief en hypothetisch beschouwd worden.

Het staat de ambtenaar-geneesheer die verweerder adviseerde, als controlearts, uiteraard vrij om niet akkoord te gaan met het standpunt dat werd ingenomen door de geneesheer-specialist die door verzoekers werd gecontacteerd en die een standaard medisch getuigschrift invulde. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet voorziet wel in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling te onderzoeken of een bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het betreft hier evenwel een mogelijkheid – en geen verplichting – voor de ambtenaar-geneesheer (cf. ook *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35). Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op het neergelegde medische attest zonder een eigen medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies een onderbouwd advies kan geven. Uit het standaard medisch getuigschrift van 21 november 2012 is duidelijk op te maken dat er een verergering van de ziekte is bij stopzetting van de behandeling. De ambtenaar-geneesheer gaat opnieuw lijnrecht in tegen het standpunt van een gespecialiseerde arts, zonder duidelijke precisering op welke gronden hij zich steunt, zodat zijn standpunt dat de stopzetting van de behandeling geen verergering met zich brengt een loutere bewering betreft. Ook wat de bewijslast betreft, valt niet in te zien hoe uit de voornoemde medische attesten zou blijken dat verzoekers onvoldoende elementen hebben aangebracht dat gevolgen van een gebrek aan adequate behandeling louter speculatief zouden zijn. Daargelaten de vaststelling dat het niet de vermelding van de behandelende arts maar wel de vraagstelling onder rubriek D. in het standaard medische getuigschrift (waaraan door de aanvrager niet kan geraakt worden aangezien het model van standaard medisch getuigschrift is vastgelegd bij koninklijk besluit) zelve is die speculatief voorkomt (wat “zouden” de gevolgen en de “mogelijke” complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?), wordt in de standaard medische getuigschriften van 21 november 2012, 24 januari 2013 en 22 februari 2013 duidelijk gesteld dat de specialistische behandeling noodzakelijk is om de verergering van de ziekte tegen te gaan. Ook hier spreekt de ambtenaar-geneesheer de bevindingen van de behandelende neuropediater tegen zonder enige nadere toelichting ter zake en zonder dat het administratief dossier enig feitelijk gegeven bevat dat het andersluidende oordeel kan ondersteunen. Bijgevolg kon de ambtenaar-geneesheer niet concluderen dat de verergering van de aandoening bij stopzetting van de behandeling louter als speculatief en hypothetisch kan beschouwd worden. Bovendien werd niet ingegaan op het nieuwe standaard medische getuigschrift van neuropediater, Dr. V. van 24 januari 2013 dat bij fax van 22 februari 2013 werd voorgelegd. De stellingname van de ambtenaar-geneesheer is bijgevolg kennelijk onredelijk.

Aangezien in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de redengeving zoals opgenomen in het advies van de ambtenaar-geneesheer dient deze evenzeer als kennelijk onredelijk te worden beschouwd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het advies van de ambtenaar-geneesheer van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Wat het advies betreft, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Verzoekers hebben een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 12 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp betreffende de beslissing van 12 februari 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het advies van 5 februari 2014 van de ambtenaar-geneesheer van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPs,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPs